

Arrest

nr. 156 484 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Ngawa (Ngaba, Chin: Aba) in de prefectuur Ngawa, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC).

Toen u vijftien jaar oud was en u uw school verliet, trad u in Tibet toe tot het Amchok Tsanyi-klooster. Op uw zeventiende, eind 2007, vertrok u naar India om de zegen van de dalai lama en van Amchok rinpoche en Sangsang rinpoche te ontvangen. Deze laatste twee waren de belangrijkste rinpoches van

uw regio en verbleven in India. U trok ook naar India om een hogere graad in uw religieuze studies te behalen (geshi-graad) in één van de klooster in het zuiden van India, net als veel andere monniken.

In november 2007 vertrok u thuis en u reisde naar de "Nelen Khang" ("Reception Centre) in Nepal waar u in december dat jaar aankwam. Na een week reisde u door naar de "Nelen Khang" van Dharamsala waar u ook een week verbleef. Vervolgens trad u als monnik toe tot het Gaden Shartse Monastic College in Mundgod, staat Karnataka in zuid-India.

In ongeveer januari 2008 werd u in zuid-India ziek door het klimaat en een Indische dokter raadde u aan koudere gebieden op te zoeken. U trok naar Dharamsala in de Indische staat Himachal Pradesh. U verbleef er in de residentie van Amchok Rinpoche. U verbrak uw eed als monnik en besloot geen monnik meer te zijn. U werkte voor Amchok Rinpoche en beheerde de kamers die hij verhuurde. U deed dit tot u India verliet.

In India gaf u uw "Special Entry Permit" (SEP, wit boek) af in het Gaden-college om een "Registration Certificate"(RC, Indische verblijfsvergunning) te verkrijgen. U vertrok echter naar Dharamsala vooraleer uw RC werd afgeleverd. U zette in Dharamsala geen stappen om alsnog een RC te verkrijgen behalve dat u, nadat u na drie of vier maanden genezen was, eens naar uw klooster belde om te vragen of uw RC al was afgeleverd, wat nog niet het geval bleek te zijn of, naargelang de versie van uw verhaal, eens in Kangra ging informeren of u daar een RC kon verkrijgen wat niet mogelijk zou zijn geweest. U zette geen verdere stappen hierin, noch bij uw klooster in Mundgod noch in Kangra, Dharamsala omdat u vond dat u niet speciaal een RC nodig had, omdat u dacht dat die RC voor u niet zo belangrijk was en omdat u wou terugkeren naar Tibet.

Omdat het in 2008 strenger werd in Tibet was het voor u niet veilig om naar Tibet terug te keren.

In India beschikte u niet over documenten, waarbij vooral de RC voor u een probleem vormde en daardoor vond u dat u geen toekomst had in India. U kon ook niet naar Tibet terugkeren en het had het mentaal moeilijk omdat u depressief en alleen in een ander land was. Daarom besloot u India te verlaten.

Op 9 juli 2013 vertrok u van op de luchthaven van New Delhi en met een transit in een u onbekend land vloog u naar Frankrijk. Dezelfde nacht reisde u per auto naar België waar u op 10 juli 2013 aankwam. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw "hukou" (gezinsregistratieboekje), een kopie van uw SEP, een kopie van een attest van de Jamyang Khangtsen (gastenhuis, studiehuis) van het Gaden Shartse Monastic College, een kopie van een attest van het Bureau van de Dalai Lama dat stelt dat u nooit een "Identity Certificate" (Indisch internationaal reisdocument voor Tibetanen, IC, geel boekje) aanvraagde onder de naam J.D., een origineel attest van de "Nelen Khang" Dharamsala dd. 14 april 2014, een door het Bureau van Tibet Brussel geattesteerde namenlijst, een bewijs van betaling van bijdrage van Tibetanen in ballingschap een bewijs van aanvraag van een nieuw "Green Book" en enkele foto's uit Tibet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor het statuut van subsidiaire bescherming en dit om geheel van onderstaande redenen.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie SEP, attest Nelen Khang Dharamsala, kopie van een attest van het Bureau van Tibet, foto's) kan ik aanvaarden dat de volgende één van uw identiteiten is: J.D. (monnikennaam) met als eventuele alias (zie verder) A.J. (geboortenaam, Chin: Jiangzhu), geboren op 13 juli 1991 te Gasarma in het district Ngawa. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

Ik merk over uw verklaarde burgernaam A.J. (geboortenaam, Chin: J.) op dat u die niet voldoende aannemelijk maakt. U legt immers enkel een kopie van één bladzijde uit de hukou neer. Kopieën hebben echter geen bewijswaarde gezien ze mits knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden vervalst. Bovendien merk ik over de kopie van de hukou op dat de Chinese naam er in vermeld is. J. is terwijl u verklaarde dat uw Chinese naam Ji. is. Hiermee geconfronteerde, ontkende u boudweg dat het zo was (CGVS1 pp.2- 3). Bovendien legt u de Chinese identiteitskaart waarover u beschikt en die uitsluitend kan geven over uw Chinese burgernaam niet neer. U verklaarde dat u die na aankomst bij de "Nelen Khang" in Nepal naar huis zond omdat de "Nelen Khang" u had gezegd dat u met deze documenten ervan kon worden verdacht een Chinese spion te zijn. Er werd u toen expliciet gevraagd om de documenten die u naar huis zond –uw Chinese identiteitskaart en uw "tongxingzheng" (grensdocument)- te laten overkomen. Uw eerste antwoord was dan plots dat u niet zeker was dat ze

thuis aankwamen toen u ze van Dram (Tibet, VRC) naar huis stuurde. Dit is ten eerste een stereotiep en ontwijkend antwoord en ten tweede is het tegenstrijdig met uw aanvankelijke verklaringen dat u ze van in Nepal naar huis zond op aanraden van de "Nelen Khang" om niet als Chinese spion te worden verdacht (CGVS1 pp.8-9)

U maakte op basis van deze documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS1 pp. 3-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007-2008 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving, die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de VRC waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw verblijf in een Tibetaans klooster in India, bij de in uw thuisregio bekende rinpoche Amchok rinpoche en uw contacten met de Tibetaanse overheid in ballingschap een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: in november 2007 vertrok u thuis en u reisde naar de "Nelen Khang in Nepal waar u in december dat jaar aankwam. Na een week reisde u door naar de "Nelen Khang" van Dharamsala waar u ook een week verbleef. Vervolgens trad u als monnik toe tot het Gaden Shartse Monastic College in Mundgod, staat Karantaka in zuid-India.

In ongeveer januari 2008 werd u in zuid-India ziek door het klimaat en een Indische dokter raadde u aan koudere gebieden op te zoeken. U trok naar Dharamsala in de Indische staat Himachal Pradesh. U verbleef er in de residentie van Amchok Rinpoche. U verbrak uw eed als monnik en besloot geen monnik meer te zijn. U werkte voor de Amchok Rinpoche en beheerde de kamers die hij verhuurde. U deed dit tot u India verliet.

In India gaf u uw "Special Entry Permit" (SEP, wit boek) af in het Gaden-college om een "Registration Certificate"(RC, Indische verblijfsvergunning) te verkrijgen. U vertrok echter naar Dharamsala vooraleer uw RC werd afgeleverd. U zette in Dharamsala geen stappen om alsnog een RC te verkrijgen behalve dat u, nadat u na drie of vier maanden genezen was, eens naar uw klooster belde om te vragen of uw RC al was afgeleverd, wat nog niet het geval bleek te zijn of, naargelang de versie van uw verhaal, eens in Kangra ging informeren of u daar een RC kon verkrijgen wat niet mogelijk zou zijn geweest. U zette geen verdere stappen hierin, noch bij uw klooster in Mundgod noch in Kangra, Dharamsala omdat u vond dat u niet speciaal een RC nodig had, omdat u dacht dat die RC voor u niet zo belangrijk was en omdat u wou terugkeren naar Tibet.

Omdat het in 2008 strenger werd in Tibet was het voor u niet veilig om naar Tibet terug te keren. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als 'eerste land van asiel' wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een RC. Dit is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Ten eerste beschikt zo goed als elke Tibetaan in India over een RC en ten tweede legde u tal van tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen af over waarom u dit verblijfsdocument dan niet zou hebben verkregen.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS en in uw antwoorden in de vragenlijst, die u met de hulp van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde dat u India o.a. verliet omdat u er niet over documenten beschikte. Daarbij verwees u vooral naar het feit dat u, doordat u niet over een RC beschikte, tal van problemen kende in India en er geen toekomst had. Door het niet beschikken over een RC zou u geen werk kunnen zoeken en niet kunnen reizen. Vervolgens verklaarde u, gevraagd welke problemen u persoonlijk kende omdat u geen documenten had, dat u persoonlijk er geen kende, dat u niet reisde en geen werk zocht omdat u voor Amchok rinpoche de kamers beheerde (CGVS1 pp. 12-13, vragenlijst punt 5). U legde aldus onsamenhangende verklaringen af over uw

problemen door het zogenaamd niet beschikken over een RC. Dit vormt een eerste indicatie dat u weldegelijk over dit document beschikte.

Verder verklaarde u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 6-7) dat u, behalve één keer uw gewezen klooster in Mundgod contacteren, geen verdere stappen zette om alsnog een RC te verkrijgen en u benadrukte daarbij twee keer dat u dit niet deed omdat u vond dat u niet speciaal een RC nodig had. Deze verklaringen zijn echter geheel tegenstrijdig met het feit dat u zowel in uw antwoorden in de vragenlijst als tijdens het eerste gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk inriep dat u India verliet omdat u niet over documenten beschikte en daarbij expliciet naar de RC verwees (zie boven). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen vormen een tweede indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over welke stappen u zou hebben gezet om, nadat u naar Dharamsala verhuisde, alsnog een RC te verkrijgen. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (pp.11-12) verklaarde u dat u in Kangra, Dharamsala, probeerde een RC aan te vragen maar dat ze u daar zeiden dat u daarvoor naar het zuiden moest gaan omdat u daar geregistreerd was. U verklaarde toen tevens dat u geen andere stappen hebt gezet om alsnog een RC te verkrijgen. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp.6-7) verklaarde u echter dat u eens naar uw klooster in Mundgod belde om te vragen of uw RC was afgeleverd, wat niet het geval bleek te zijn, en dat u dan geen verdere stappen meer zette om alsnog een RC te verkrijgen omdat u dat niet belangrijk achtte. Deze tegenstrijdigheid vormt een derde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Ook hebt u in India nooit hulp gezocht bij de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap voor het verkrijgen van een RC. Gezien, volgens de informatie toegevoegde aan het administratief dossier, de CTA Tibetaanse ballingen in India daarin bijstaat, staat dit volledig in contrast met het feit dat u het niet beschikken over een RC inroept als één van de belangrijkste redenen voor het verlaten van India (CGVS1 pp. 12-13, vragenlijst punt 5). Dit vormt een vierde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tevens merk ik er over op dat het helemaal niet aanvaardbaar is dat u, nadat u naar Dharamsala verhuisde, helemaal geen stappen hebt gezet om alsnog een RC te verkrijgen omdat u dat niet belangrijk achtte. De Indische autoriteiten, zeker in Kangra, zetten, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verscheidene informatiecampagnes op om de Tibetaanse ballingen in India op het belang van dit document te wijzen en voerden daarmee gelijklopend regularisatieacties door. Tevens wezen de Indische autoriteiten tijdens deze campagnes op de gevolgen van het zich niet in orde stellen met de regelgeving rond de RC. Dat u verklaarde dat u een RC niet belangrijk achtte is in het licht van deze informatiecampagnes en regularisatieacties volstrekt niet geloofwaardig. Dit vormt een vijfde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Verder merk ik op dat u uw originele SEP niet neerlegt. U zou die aan het klooster hebben afgegeven met het oog op het verkrijgen van een RC. U legt over het niet beschikken van deze originele SEP tijdens de opeenvolgende gehoren echter onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 4-5, 11) verklaarde u dat u uw SEP aan het klooster gaf voor het verkrijgen van een RC. U had echter voordien al aanvankelijk verklaard (CGVS1 p. 2)) dat zowel die originele SEP als uw (in India uitgereikt) "Green Book" samen met een origineel attest van het klooster en enkele foto's samen in een enveloppe naar u werden opgestuurd maar dat u die enveloppe nooit hebt ontvangen. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en u stelde dat de originele SEP niet in die enveloppe zat maar dat u die aan het klooster had afgegeven en dat u eigenlijke bedoelde dat het originele attest van de "Nelen Khang" (Dharamsala) in die enveloppe zat. Na het eerste gehoor voor het CGVS op 18 april 2014 bezorgde u ons plots het originele attest van de "Nelen Khang" Dharamsala. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 4-5, 11) verklaarde u, gevraagd wanneer u dat attest van de "Nelen Khang" Dharamsala had aangevraagd, dat u dat deed na het eerste gehoor op het CGVS (18 april 2014). Het originele attest van de "Nelen Khang" Dharamsala dat u indiende is echter gedateerd op 14 april 2014, dus voor het eerste gehoor voor het CGVS. Dit houdt dus in dat u de enveloppe waarin dit attest van de "Nelen Khang" stak samen met andere documenten wel degelijk hebt ontvangen. Toch legt u noch uw "Green Book" noch uw originele SEP neer. Verder werd u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 11) expliciet gevraagd om over uw SEP een attest te verkrijgen van het klooster. U verklaarde dat u dat kon verkrijgen maar legt dit tot nu toe niet neer. Dat u nu plots het originele document van de "Nelen Khang" neerlegt met een niet steekhoudende uitleg over wanneer u het aanvraag en niet de andere originele documenten, waaronder uw originele SEP en uw "Green Book", die in dezelfde enveloppe zouden zijn opgestuurd, vormt een zesde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tot slot merk ik hierover op dat u op geen enkele manier aantoonst dat u van het zuiden van India naar Dharamsala bent verhuisd, wat volgens u de reden is waarom u nooit over een RC zou hebben beschikt. U legt enkel een kopie van een attest neer van de "khangtsen" van uw klooster-college in Mundgod dat u daar als monnik verbleef tussen 1 januari 2008 tot 3 maart 2008. Dit attest stelt nergens

waar u vervolgens verbleef. U verklaarde dat u al die tijd in Dharamsala, tot aan uw vertrek naar België, bij Amchok rinpoche verbleef en voor hem werkte en dat hij één van de twee belangrijkste rinpoches is van uw regio (CGVS1 pp. 9-10). Ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van neer. U roept tevens in dat een Indische dokter in een ziekenhuis in Hobly nabij uw klooster in Mundgod u aanraadde naar een koudere plaats te verhuizen. U legt daar echter geen enkel begin van bewijs van neer. Evenmin kunt u aangeven wat de naam is van deze dokter en aan welk ziekenhuis hij is verbonden. U verklaarde tevens dat u in Dharamsala een behandeling kreeg in de "Men-TseeKhang" ("Tibetan Medical and Astrological Institute") en dat u daarvoor drie à vier keer langs ging. Ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van neer. Ook kunt u niet aangeven welke medicijnen en crèmes de "Men-TseeKhang" u voorschreef om uw (huid)ziekte te behandelen. Gevraagd of uw (huid)ziekte genas door de behandeling verklaarde u dat dit zo was maar dat er wellicht littekens waren. Echter gevraagd naar een medisch attest over deze littekens verklaarde u plots dat ze er wellicht niet meer waren (CGVS2 p. 6). U kunt mij dus niet overtuigen van uw verhuis naar Dharamsala.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ik redelijkerwijs besluiten dat u weldegelijk over een RC beschikte in India en dat u dit voor de Belgische autoriteiten verhuult met het oog op het ten onrechte verkrijgen van een verblijfstatus in België omdat het concept India 'eerste land van asiel' door het niet beschikken over een RC en IC (zie verder) niet op uw situatie van toepassing zou zijn.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die omvang en van dien aard dat ze tevens uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnen en daarmee ook de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u vooral dat u vertrok omdat u niet over documenten beschikte in India, dat u niet naar Tibet kon terugkeren en dat u door deze zaken mentale problemen kende in India (CGVS1 pp 12-13). Over het eerste en belangrijkste motief voor het verlaten van India heb ik bovenstaand al aangetoond dat het ongeloofwaardig is en dat u wel degelijk over een verblijfstatus in India beschikte. Uw vrees ten opzichte van Tibet heb ik bovenstaand ook erkend. Dat u door uw zogenaamde situatie in India mentale problemen zou hebben gehad is wegens de ongeloofwaardigheid van het niet beschikken over een RC e.d. (zie verder) ook ernstig te betwijfelen. Bovendien legt u nergens een begin van bewijs neer dat u in India mentale problemen kende.

Verder merk ik over de documenten die de Tibetaanse ballingen in India kunnen verkrijgen op dat uit de informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt ze, naast een RC en een IC (zie verder) ook verscheidene andere identiteitsdocumenten, zoals een "Aadhaar-card", een "PAN-card", een "Ration card" en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat dit officiële identiteitsdocumenten zijn, uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verscheidene, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze te verkrijgen zijn en gezien deze stukken, zoals de "Aadhaar-card", wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan ik redelijkerwijze aannemen dat ook u dergelijke stukken kunt verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan ik vaststellen dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een IC, ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to Return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Ondertussen beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van deze vaststellingen zijn uw onderstaande verklaringen over de omstandigheden van uw reis en de door u vermelde reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Ik wees bovenstaand al op het feit dat

uw algemene geloofwaardigheid ernstig is ondermijnd door uw ongeloofwaardige verklaringen over het niet beschikken over een RC die ook de geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen ernstig aantast.

Ik stel vast dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort zou hebben gereisd niet geloofwaardig zijn. U was immers zo goed als onwetend over de gegevens in dit paspoort en legde er ook onsamenhangende verklaringen over af. U verklaarde dat u met een Nepalees paspoort reisde en op de vraag welke naam er in dat paspoort stond antwoordde u aanvankelijk dat de smokkelaar uw naam zei. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en u stelde dat de naam Shariwu er in was vermeld. Welke geboortedatum en –plaats in het paspoort was vermeld wist u evenmin noch welk visum er in was aangebracht voor uw reis of wat de reisreden was voor het uitreiken van het visum. Of er oudere visa in waren aangebracht wist u ook niet. Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis en de reisdocumenten. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. U verklaarde dat buiten de luchthaven iemand u opwachtte en dat die persoon uw paspoort en ticket in beslag nam en daarbij verklaarde u meermaals en expliciet dat die persoon geen andere zaken in beslag nam. Gevraagd naar uw instapkaart kon u zich niet herinneren dat u zoiets had. Dit is bij het ondernemen van een vliegtuigreis niet aannemelijk gezien u zonder deze instapkaart niet weet aan welke gate u het vliegtuig moet nemen en u zonder deze instapkaart geen toegang krijgt tot het vliegtuig. Ook vermeldt deze instapkaart het nummer van de zetel waar u plaats moet nemen. Gevraagd naar uw bagagelabel verklaarde u dat de smokkelaar (gids) dat ook afnam. U had echter voordien meermaals en expliciet verklaard dat hij enkel uw paspoort en ticket afnam (CGVS1 pp. 14-15).

Bovendien is het niet aannemelijk dat u met de hulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou zijn gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.500.000 Indische roepies (DVZ verklaring punt 35; 19.770,36 euro) terwijl u over de veel goedkopere mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te verkrijgen op basis van uw RC waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen.

Ik zou kunnen aannemen dat u onder de naam Jamyang Damchoe geen IC hebt aangevraagd zoals het attest van het Bureau van de dalai lama in Delhi stelt. Doch u legde van dit document echter enkel een kopie neer. Ik merk hierover op dat kopieën geen bewijswaarde hebben. Deze kunnen mits knip- en plakwerk immers gemakkelijk worden vervalst. Er werd u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS expliciet gevraagd om van dit document een origineel te bezorgen met een uitgebreidere inhoud (CGVS2 pp. 3-4). U hebt echter nagelaten dit te doen. U werd zelfs de mogelijkheid geboden om een door het Bureau van Tibet in Brussel geattesteerde kopie van dit attest met uitgebreidere inhoud aan het CGVS te bezorgen in geval het niet mogelijk zou zijn om een origineel te verkrijgen. Ook dit hebt u nagelaten te doen. Nochtans legt u wel een door het Bureau van Tibet geattesteerde kopie van een namenlijst neer.

Verder merk ik hierover op dat indien het Bureau van de dalai lama in India u daadwerkelijk dit attest uitreikte of met deze inhoud uitreikte u dit document slechts verkreeg op basis van kopieën van uw SEP (wit boek) en "Green Book" (CGVS2 p. 3). Ook voor deze kopieën geldt dat deze om bovenvermelde redenen geen bewijswaarde hebben en attesten uitgereikt op basis van deze kopieën uitgereikt dan evenmin. Bovendien is het bevreemdend dat u het Bureau van de dalai lama kopieën van uw "Green Book" kon bezorgen terwijl uw "Green Book" in de post zou zijn verloren gegaan (zie boven) en u het CGVS geen kopie van uw "Green Book" bezorgde.

In het licht van bovenstaande verwijst ik tevens naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Tibetaanse persoonsnamen. Daaruit blijkt immers duidelijk dat Tibetanen vanuit hun traditie en doorheen hun leven soms meermaals van naam veranderen en deze naamsveranderingen gemakkelijk kunnen laten doorvoeren in hun documenten, zowel die uitgereikt door de CTA als die uitgereikt door de Indische autoriteiten. In eerste instantie wijs ik er hier dan ook op dat u naast uw monnikennaam J.D. op zijn minst ook nog over uw in Tibet, VRC, verkregen en geregistreerde burgernaam beschikt, hoe die ook moge luiden. Gezien de boven vastgestelde ernstige ondermijning van uw algemene geloofwaardigheid en de overduidelijke indicaties dat u voor de Belgische autoriteiten verscheidene originele documenten die uitsluitel kunnen geven over uw identiteiten achterhoudt, kan ik ook niet aannemen dat u nooit over nog een andere naam zou hebben beschikt (CGVS1 pp. 2-3, DVZ verklaring punt 3). Ik kan dan ook redelijkerwijs vermoeden dat u over verscheidene documenten beschikt op een andere naam dan uw monnikennaam J.D.. Gezien de

ongeloofwaardige verklaringen over het niet kunnen neerleggen van uw originele SEP en "Green Book" en gezien uw ongelooftwaardige verklaringen over het niet beschikken over een RC en IC kan ik dan ook redelijkerwijs vermoeden dat u weldegelijk over deze documenten beschikt op een andere naam, uw officiële Chinese burgernaam of een andere.

Ik kan dan ook redelijkerwijs vermoeden dat u met uw persoonlijke IC naar België bent gereisd en dat u die IC voor de Belgische autoriteiten achterhoudt met de bedoeling om op een onterechte manier een verblijfstatus te verkrijgen door de toepassing van het juridische concept India, 'eerste land van asiel' op uw asielaanvraag te verhinderen. Zoals boven aangetoond is dit concept wel degelijk op uw asielaanvraag van toepassing.

Tot slot wijs ik er nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, uw verblijfstatus daar en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u mij te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India, de daaraan verbonden documenten en over het beschikken over een IC waarmee u naar India kan terugreizen. Dergelijk gedrag valt niet in overeenstemming te brengen met een asielzoeker die zijn eerste land van toevlucht, in uw geval India, ontvlucht omwille van een vrees voor de schending van zijn fysieke en psychische integriteit en bescherming zoekt bij de Belgische asielinstanties.

De documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard dat ze mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw "hukou" werd boven al besproken net als de kopie van het attest van het Bureau van de dalai lama (Delhi). De kopie van uw SEP en de kopie van een attest van de Jamyang Khangtsen (gastenhuis, studiehuis) van het Gaden Shartse Monastic College hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen mits knip- en plakwerk immers gemakkelijk worden vervalst. Het origineel attest van de "Nelen Khang" Dharamsala dd. 14 april 2014 en de foto's vormen enkel een begin van bewijs van uw herkomst uit Tibet, die ik niet betwist. Over de door het Bureau van Tibet van Brussel geattesteerde kopie van een namenlijst waarin uw monnikennaam voorkomt merk ik op dat nergens uit het document blijkt wat deze lijst moet aantonen of op basis van wat het Bureau van Tibet deze kopie attesteert. Het bewijs van betaling van bijdrage van Tibetanen in ballingschap staat enkel dat u deze bijdrage betaalde. Het bewijs van een aanvraag van een nieuw "Green Book" staat enkel dat u een nieuw "Green Book" aanvroeg. Het staat in geen geval dat u niet langer over uw oud "Green Book" zou beschikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie er op dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch echter wel mag worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en van de artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 33 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zes jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij nooit in het bezit is geweest van een identiteitsdocument (RC). Het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen zonder de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te trachten te weerleggen, is geen dienstig verweer. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *"U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Ten eerste beschikt zo goed als elke Tibetaan in India over een RC en ten tweede legde u tal van tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen af over waarom u dit verblijfsdocument dan niet zou hebben verkregen.*

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS en in uw antwoorden in de vragenlijst, die u met de hulp van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde dat u India o.a. verliet omdat u er niet over documenten beschikte. Daarbij verwees u vooral naar het feit dat u, doordat u niet over een RC beschikte, tal van problemen kende in India en er geen toekomst had. Door het niet beschikken over een RC zou u geen werk kunnen zoeken en niet kunnen reizen. Vervolgens verklaarde u, gevraagd welke problemen u persoonlijk kende omdat u geen documenten had, dat u persoonlijk er geen kende, dat u niet reisde en geen werk zocht omdat u voor Amchok rinpoche de kamers beheerde (CGVS1 pp. 12-13, vragenlijst punt 5). U legde aldus onsamenhangende verklaringen af over uw

problemen door het zogenaamd niet beschikken over een RC. Dit vormt een eerste indicatie dat u weldegelijk over dit document beschikte.

Verder verklaarde u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 6-7) dat u, behalve één keer uw gewezen klooster in Mundgod contacteren, geen verdere stappen zette om alsnog een RC te verkrijgen en u benadrukte daarbij twee keer dat u dit niet deed omdat u vond dat u niet speciaal een RC nodig had. Deze verklaringen zijn echter geheel tegenstrijdig met het feit dat u zowel in uw antwoorden in de vragenlijst als tijdens het eerste gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk inriep dat u India verliet omdat u niet over documenten beschikte en daarbij expliciet naar de RC verwees (zie boven). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen vormen een tweede indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over welke stappen u zou hebben gezet om, nadat u naar Dharamsala verhuisde, alsnog een RC te verkrijgen. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (pp.11-12) verklaarde u dat u in Kangra, Dharamsala, probeerde een RC aan te vragen maar dat ze u daar zeiden dat u daarvoor naar het zuiden moest gaan omdat u daar geregistreerd was. U verklaarde toen tevens dat u geen andere stappen hebt gezet om alsnog een RC te verkrijgen. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp.6-7) verklaarde u echter dat u eens naar uw klooster in Mundgod belde om te vragen of uw RC was afgeleverd, wat niet het geval bleek te zijn, en dat u dan geen verdere stappen meer zette om alsnog een RC te verkrijgen omdat u dat niet belangrijk achtte. Deze tegenstrijdigheid vormt een derde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Ook hebt u in India nooit hulp gezocht bij de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap voor het verkrijgen van een RC. Gezien, volgens de informatie toegevoegde aan het administratief dossier, de CTA Tibetaanse ballingen in India daarin bijstaat, staat dit volledig in contrast met het feit dat u het niet beschikken over een RC inroept als één van de belangrijkste redenen voor het verlaten van India (CGVS1 pp. 12-13, vragenlijst punt 5). Dit vormt een vierde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tevens merk ik er over op dat het helemaal niet aanvaardbaar is dat u, nadat u naar Dharamsala verhuisde, helemaal geen stappen hebt gezet om alsnog een RC te verkrijgen omdat u dat niet belangrijk achtte. De Indische autoriteiten, zeker in Kangra, zetten, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verscheidene informatiecampagnes op om de Tibetaanse ballingen in India op het belang van dit document te wijzen en voerden daarmee gelijklopend regularisatieacties door. Tevens wezen de Indische autoriteiten tijdens deze campagnes op de gevolgen van het zich niet in orde stellen met de regelgeving rond de RC. Dat u verklaarde dat u een RC niet belangrijk achtte is in het licht van deze informatiecampagnes en regularisatieacties volstrekt niet geloofwaardig. Dit vormt een vijfde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Verder merk ik op dat u uw originele SEP niet neerlegt. U zou die aan het klooster hebben afgegeven met het oog op het verkrijgen van een RC. U legt over het niet beschikken van deze originele SEP tijdens de opeenvolgende gehoren echter onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 4-5, 11) verklaarde u dat u uw SEP aan het klooster gaf voor het verkrijgen van een RC. U had echter voordien al aanvankelijk verklaard (CGVS1 p. 2)) dat zowel die originele SEP als uw (in India uitgereikt) "Green Book" samen met een origineel attest van het klooster en enkele foto's samen in een enveloppe naar u werden opgestuurd maar dat u die enveloppe nooit hebt ontvangen. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en u stelde dat de originele SEP niet in die enveloppe zat maar dat u die aan het klooster had afgegeven en dat u eigenlijke bedoelde dat het originele attest van de "Nelen Khang" (Dharamsala) in die enveloppe zat. Na het eerste gehoor voor het CGVS op 18 april 2014 bezorgde u ons plots het originele attest van de "Nelen Khang" Dharamsala. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 4-5, 11) verklaarde u, gevraagd wanneer u dat attest van de "Nelen Khang" Dharamsala had aangevraagd, dat u dat deed na het eerste gehoor op het CGVS (18 april 2014). Het originele attest van de "Nelen Khang" Dharamsala dat u indiende is echter gedateerd op 14 april 2014, dus voor het eerste gehoor voor het CGVS. Dit houdt dus in dat u de enveloppe waarin dit attest van de "Nelen Khang" stak samen met andere documenten wel degelijk hebt ontvangen. Toch legt u noch uw "Green Book" noch uw originele SEP neer. Verder werd u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 11) expliciet gevraagd om over uw SEP een attest te verkrijgen van het klooster. U verklaarde dat u dat kon verkrijgen maar legt dit tot nu toe niet neer. Dat u nu plots het originele document van de "Nelen Khang" neerlegt met een niet steekhoudende uitleg over wanneer u het aanvraag en niet de andere originele documenten, waaronder uw originele SEP en uw "Green Book", die in dezelfde enveloppe zouden zijn opgestuurd, vormt een zesde indicatie dat u weldegelijk over een RC beschikte.

Tot slot merk ik hierover op dat u op geen enkele manier aantoonst dat u van het zuiden van India naar Dharamsala bent verhuisd, wat volgens u de reden is waarom u nooit over een RC zou hebben beschikt. U legt enkel een kopie van een attest neer van de "khangtsen" van uw klooster-college in Mundgod dat u daar als monnik verbleef tussen 1 januari 2008 tot 3 maart 2008. Dit attest stelt nergens

waar u vervolgens verbleef. U verklaarde dat u al die tijd in Dharamsala, tot aan uw vertrek naar België, bij Amchok rinpoche verbleef en voor hem werkte en dat hij één van de twee belangrijkste rinpoches is van uw regio (CGVS1 pp. 9-10). Ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van neer. U roept tevens in dat een Indische dokter in een ziekenhuis in Hobly nabij uw klooster in Mundgod u aanraadde naar een koudere plaats te verhuizen. U legt daar echter geen enkel begin van bewijs van neer. Evenmin kunt u aangeven wat de naam is van deze dokter en aan welk ziekenhuis hij is verbonden. U verklaarde tevens dat u in Dharamsala een behandeling kreeg in de "Men-TseeKhang" ("Tibetan Medical and Astrological Institute") en dat u daarvoor drie à vier keer langs ging. Ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van neer. Ook kunt u niet aangeven welke medicijnen en crèmes de "Men-TseeKhang" u voorschreef om uw (huid)ziekte te behandelen. Gevraagd of uw (huid)ziekte genas door de behandeling verklaarde u dat dit zo was maar dat er wellicht littekens waren. Echter gevraagd naar een medisch attest over deze littekens verklaarde u plots dat ze er wellicht niet meer waren (CGVS2 p. 6). U kunt mij dus niet overtuigen van uw verhuis naar Dharamsala.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ik redelijkerwijs besluiten dat u weldegelijk over een RC beschikte in India en dat u dit voor de Belgische autoriteiten verhuult met het oog op het ten onrechte verkrijgen van een verblijfstatus in België omdat het concept India 'eerste land van asiel' door het niet beschikken over een RC en IC (zie verder) niet op uw situatie van toepassing zou zijn." Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op pagina 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, "De Tibetaanse gemeenschap in India", d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief niet langer in het bezit zou zijn van zijn IC, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. D., lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer D. en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren,

stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *“De Tibetaanse gemeenschap in India”*, 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich ernstigere problemen zouden voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het *Department of Security* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook

kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie van een legaal verblijvende Tibetaan naar India.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker stelde dat hij in India niet over documenten beschikte, dat hij niet naar Tibet kon terugkeren en dat hij door deze zaken mentale problemen kende in India.

Voor wat betreft de redenen die aan de basis van verzoekers vertrek uit India liggen wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Over het eerste en belangrijkste motief voor het verlaten van India heb ik bovenstaand al aangetoond dat het ongeloofwaardig is en dat u wel degelijk over een verblijfstatus in India beschikte. Uw vrees ten opzichte van Tibet heb ik bovenstaand ook erkend. Dat u door uw zogenaamde situatie in India mentale problemen zou hebben gehad is wegens de ongeloofwaardigheid van het niet beschikken over een RC e.d. (zie verder) ook ernstig te betwijfelen. Bovendien legt u nergens een begin van bewijs neer dat u in India mentale problemen kende.

Verder merk ik over de documenten die de Tibetaanse ballingen in India kunnen verkrijgen op dat uit de informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt ze, naast een RC en een IC (zie verder) ook verscheidene andere identiteitsdocumenten, zoals een “Aadhaar-card”, een “PAN-card”, een “Ration card” en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat dit officiële identiteitsdocumenten zijn, uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verscheidene, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze te verkrijgen zijn en gezien deze stukken, zoals de “Aadhaar-card”, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan ik redelijkerwijze aannemen dat ook u dergelijke stukken kunt verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkel wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op de verregaande discriminatie die Tibetanen in India ondervinden en brengt dienaangaande tal van documenten bij waarin hij op geen enkele wijze persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de hierboven weergegeven objectieve informatie. De stukken die verzoeker als staving van de “*alomtegenwoordige discriminatie*” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft eventuele problemen van discriminatie blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich dienaangaande niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER